

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4XObdo/8/2018
Identifikačné číslo spisu: 5715216406
Dátum vydania rozhodnutia: 27.09.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Alena Prieceľová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:5715216406.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne: T.,
nar. X januára XXXX, bytom I. proti žalovanej: POHOTOVOSŤ, s. r. o., so sídlom Pribinova 25,
Bratislava, IČO: 35 807 598,
o vydanie bezdôvodného obohatenia a o určenie, že úver je bezúročný a bez poplatkov, vedenom na
Okresnom súde Martin pod sp. zn. 5C/545/2015, na dovolanie žalovanej
proti rozsudku Krajského súdu v Žiline, č. k. 10Co/174/2017-107 z 22. júna 2017, takto

rozhodol:

- I. Dovolanie žalovanej o d m i e t a.
- II. Žalobkyňa m á n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Martin ako súd prvej inštancie rozsudkom, č. k. 5C/545/2015-57 z 9. marca 2016 uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 1 262,-eur s úrokom z omeškania vo výške 5,05% ročne od 31. januára 2015 do zaplatenia, a to do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Žalovanej súčasne uložil povinnosť zaplatiť súdny poplatok z návrhu na začatie konania vo výške 75,50,-eur Slovenskej republike na účet Okresného súdu Martin, rovnako do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Žalobkyni náhradu trov konania nepriznal.

2. Súd prvej inštancie vychádzal z nesporného zistenia, že medzi žalobkyňou a žalovanou boli uzatvorené dve zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Zdôraznil, že žalobkyňa je spotrebiteľom, a preto na ňu dopadá v celom rozsahu spotrebiteľská ochrana podľa Občianskeho zákonníka, resp. osobitných predpisov. Úroky dohodnuté pri poskytovaní spotrebiteľského úveru predstavujú odmenu za užívanie požičanej istiny. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“) a iné právne predpisy vyslovene nestanovujú, do akej výšky je možné pri spotrebiteľskom úvere dojednať úroky, z tejto skutočnosti však nemožno vyvodzovať, že by výška úroku závisela len od dohody zmluvných strán, nakoľko i tu platí § 3 ods. 1 OZ. Úroky dohodnuté v rámci uzavretej zmluvy o spotrebiteľskom úvere boli zahrnuté v odplate za poskytnutý úver v celkovej výške

346,-eur (z toho úrok vo výške 137,03,-eur), resp. 968,-eur (z toho úrok vo výške 391,50,-eur). Výška úrokov v prípade obidvoch zmlúv predstavuje ročnú úrokovú mieru 39,15% a ročnú percentuálnu mieru nákladov vo výške 98,86%. Takto dohodnutý úrok za poskytnutý úver je niekoľkonásobne vyšší ako úroky, ktoré žiadali banky za poskytnutie obdobného spotrebiteľského úveru (v prvom štvrtroku 2014 pri spotrebiteľských úveroch so splatnosťou do jedného roka, v zmysle internetovej stránky NBS). Súd prvej inštancie preto považoval dohodnutý úrok za rozporný so zásadou dobrých mravov pre jeho neúmernú výšku, na základe čoho posúdil zmluvy v tejto časti za neplatné v súlade s § 39 OZ.

3. Žalovaná zároveň v obidvoch uzavretých zmluvách zahrnula medzi celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom, okrem dohodnutého úroku, aj administratívny poplatok v sume 576,50,-eur a 208,97,-eur. Podľa názoru súdu prvej inštancie požadovanie úhrady administratívneho poplatku za uzatvorenie zmluvy je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, keďže dodávateľ požaduje od spotrebiteľa splnenie finančného záväzku za plnenie, ktoré mu po materiálnej stránke nie je dodané a nie je v jeho záujme. Pri poplatku zo spotrebiteľského úveru je nevyhnutné, aby sa ním platilo skutočné plnenie poskytnuté spotrebiteľovi a v jeho záujme. Takéto konanie žalovanej je v rozpore so zákonom a nie je preto možné takýto nárok priznať. Súd vyhodnotil celú odplatu za poskytnutý úver, označenú ako náklady súvisiace s poskytnutím úveru, za neprimeranú a neplatnú. Zdôraznil, že odplata za úver je rozhodujúcim kvalifikačným kritériom úverovej zmluvy a pokiaľ je dohoda o odplate neplatná, úverová zmluva stráca svoje opodstatnenie. Z tohto dôvodu prejudiciálne uzatvoril, že obidve zmluvy o spotrebiteľskom úvere sú neplatné nielen v časti týkajúcej sa úrokov a poplatkov, ale aj ako celok. Dôvod neplatnosti sa vzťahuje na celý právny úkon a týka sa jeho podstatnej zložky, preto je právny úkon absolútne neplatný v celom rozsahu (§ 39 OZ). Súd prvej inštancie zároveň vyhodnotil rozloženie ceny úveru na úroky a administratívny poplatok za nekalú obchodnú prax žalovanej, nakoľko samotný administratívny poplatok je v porovnaní s bankami niekoľkonásobne vyšší. Takýto extrémny administratívny poplatok je neobhájiteľný z hľadiska proporcionality a dobrých mravov.

4. S poukazom na § 451 ods. 1, 2 OZ súd prvej inštancie uzavrel, že žalobkyňa na základe neplatnej zmluvy uhradila žalovanej celkovú sumu 2 612,-eur, hoci jej reálne bola poskytnutá len suma 1 350,-eur. Na základe uvedeného dospel k záveru, že nárok žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške rozdielu, t. j. sumy 1 262,-eur, je dôvodný.

5. Samostatným výrokom rozhodol súd prvej inštancie o poplatkovej povinnosti žalovanej vo výške 75,50,-eur (položka 1 písm. a/ Sadzobníka súdnych poplatkov), a to na základe osobného oslobodenia žalobkyne od platenia súdnych poplatkov. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie tak, že žalobkyňa nárok na ich náhradu nepriznal, pretože aj keď si žalobkyňa trovy uplatnila, následne si ich nevyčísľila a iné než trovy právneho zastúpenia jej nevznikli.

6. Doplniacim rozsudkom, č. k. 5C/545/2015-97 z 20. februára 2017 súd prvej inštancie zamietol žalobu v časti, v ktorej sa žalobkyňa domáhala určenia, že poskytnutý úver je bezúročný a bez poplatkov. Uviedol, že v rozsudku zo dňa 9. marca 2016 sa prejudiciálne rozhodlo, že obidve zmluvy sú absolútne neplatné, a to nielen v časti týkajúcej sa úrokov a poplatkov, ale aj ako celok, preto nie je potrebné určiť, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov.

7. Na odvolanie žalovanej proti prvoinstančnému rozsudku Krajský súd v Žiline ako súd odvolací (§ 34 Civilného sporového poriadku, ďalej len „C. s. p.“), po preskúmaní veci v rozsahu podľa § 379 C. s. p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C. s. p. a contrario), rozsudkom, č. k. 10Co/174/2017-107 zo dňa 22. júna 2017 rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 C. s. p. ako vecne správny potvrdil. Nedotknutým ponechal odvolaním

nenapadnutý a nezávislý výrok o zamietnutí žaloby v časti o určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru. Stranám sporu nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

8. Za neopodstatnenú odvolací súd vyhodnotil námietku žalovanej o nedostatočnom odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku, majúc za to, že súd prvej inštancie svoje závery vysvetlil v postačujúcom rozsahu a púhy subjektívny nesúhlas odvolateľky s takto predostretými úvahami nezakladá porušenie práva na súdnu ochranu. Pripomenul principiálnu zodpovednosť odvolateľky (§ 380 C. s. p.) za vymedzenie svojich odvolacích dôvodov, v nadväznosti na ktorú okolnosť odvolací súd nie je oprávnený preskúmať rozhodnutie z iných než odvolateľkou formulovaných dôvodov a ani nemôže konfrontovať prvoinštančný súd so závermi, ktoré tento ani nevyslovil. V okolnostiach súdnej veci to znamená, že je bezpredmetnou celá odvolacia argumentácia týkajúca sa „klamlivého“ uvedenia výšky RPMN, nakoľko takéto úvahy/závery nie sú v napadnutom rozsudku obsiahnuté. Odvolací súd uvedené vyhodnotil ako dôsledok formulárového podávania opravných prostriedkov/podaní zo strany žalovanej.

9. Odvolateľka v ďalšom namietla nesprávnosť záveru prvoinštančného súdu ohľadne administratívneho poplatku, ktorú odvodzuje z toho, že zákon o spotrebiteľských úveroch explicitne nezakazuje poplatok za vypracovanie a uzatvorenie zmluvy o úvere.

Túto argumentáciu, odhliadnuc od jej evidentnej účelovosti, odvolací súd vyhodnotil za nespôsobilú kvalifikovane vyvrátiť/spochybníť záver prvoinštančného súdu o nekalej obchodnej praktike (resp. o neprijateľnosti takejto zmluvnej podmienky) žalovanej, spočívajúcej v rozložení ceny úveru na úrok a poplatok. Odvolací súd zdôraznil, že záver súdu prvej inštancie sa nevzťahuje na akýkoľvek poplatok za vypracovanie zmluvy, ale na špecifický/konkrétny administratívny poplatok (uplatňovaný žalovanou), ktorého extrémna výška vo vzťahu k výške poskytnutého úveru a charakter (nakoľko cieľom je zneprehľadniť nákladovosť úveru, keď odmenou za užívanie požičanej istiny nie je poplatok ale úrok), vylučuje akceptovateľnosť takéhoto nároku z pohľadu noriem spotrebiteľskej ochrany.

10. Za tendenčnú odvolací súd vyhodnotil aj obranu žalovanej ohľadne úrokov. Uviedol, že správnymi sú síce všeobecné tvrdenia, že v čase uzatvorenia zmluvy právna úprava nestanovovala maximálnu výšku odplaty, resp. že pre vyššie podnikateľské riziko sú pri nebankových subjektoch prípustné vyššie úroky než v bankách, z určujúceho hľadiska však platí (v spojení s už vysloveným/ustáleným záverom o administratívnom poplatku), že úrokové zaťaženie je v okolnostiach súdnej veci (po zohľadnení poplatku, ktorý je fakticky skrytým úrokom) výrazne vyššie než v zmluve deklarovaných 39,15%. Už len táto zavádzajúca povaha údajov o výške zmluvného úroku opodstatňuje záver prvoinštančného súdu o neplatnosti tohto zmluvného dojednaní. Nadväzne na prejudiciálne ustálenie neplatnosti dotknutých zmlúv podľa § 39 OZ odvolací súd za správny vyhodnotil záver súdu prvej inštancie o vzniku bezdôvodného obohatenia na strane žalovanej.

11. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 C. s. p. v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 C. s. p. Nakoľko žalovaná bola v odvolacom konaní neúspešná, vznikla jej povinnosť nahradiť protistrane odvolacie trovy v plnom rozsahu. Žalobkyni však v súvislosti s predmetným odvolacím konaním žiadne trovy nevznikli, preto odvolací súd súhrnným výrokom nepriznal nárok na náhradu trov žiadnej zo strán sporu.

12. Rozsudok odvolacieho súdu nadobudol právoplatnosť dňa 8. augusta 2017.

13. Proti rozsudku odvolacieho súdu podala v zákonom stanovenej lehote dovolanie žalovaná (č. l. 111 -

112), prípustnosť ktorého odôvodnila ust. § 420 písm. f/ C. s. p., podľa ktorého dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

14. Žalovaná tvrdí, že odvolací súd mal s ohľadom na podané odvolanie rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušiť, nakoľko sa riadne nevysporiadal s argumentmi žalovanej a žalobkyni priznal plnenie bez právneho dôvodu. Žalovaná poukázala na skutočnosť, že žalobkyňa v prospech zmluvy o úvere č. 602300366 celkovo uhradila sumu vo výške 536,-eur, z ktorej sumy predstavovala istina sumu vo výške 350,-eur, a teda žalobkyňa uhradila nad istinu sumu vo výške 186,-eur. Pred splatnosťou dlhu uhradila žalobkyňa na účet žalovanej v prospech zmluvy o úvere 3 splátky, a to dňa 8. apríla 2014 vo výške 116,-eur, dňa 6. augusta 2014 vo výške 20,-eur a dňa 11. novembra 2014 vo výške 400,-eur, spolu vo výške 536,-eur. Po splatnosti dlhu neuhradila žalobkyňa v prospech zmluvy o úvere žiadnu sumu. Na preukázanie svojho tvrdenia žalovaná ako dôkaz predložila z informačného systému prehľad splátok vykonaných žalobkyňou v prospech zmluvy o úvere č. 602300366.

15. Žalovaná vo veci konajúcim súdom vytkla, že vyššie uvedenú skutočnosť pri rozhodovaní o výške bezdôvodného obohatenia vôbec nezohľadnili. Súdu prvej inštancie, poukázaním na odôvodnenie jeho rozhodnutia vytkla, že ohľadom platieb vykonaných v prospech zmluvy o úvere č. 602300366 nevykonal žiadne dokazovanie a v rozsudku ani neuviedol, na základe čoho mal preukázať, že žalobkyňa žalovanej uhradila k zmluve o úvere č. 602300366 sumu vo výške 644,-eur.

16. Žalovaná v dovolaní poukázala aj na dôkazy predložené žalobkyňou, z ktorých vyplýva, že žalovanej mala uhradiť sumu vo výške 574,-eur. K potvrdeniu o vklade sumy vo výške 58,-eur však žalovaná uviedla, že túto platbu neeviduje a podľa jej názoru skutočnosť, že potvrdenie neobsahuje dátum vkladu ani podpis žalobkyne, jednoznačne potvrdzuje, že k danej úhrade nedošlo.

17. S poukazom na všetky tvrdenia uvedené v dovolaní má žalovaná za to, že súd prvej inštancie spolu s odvolacím súdom priznali žalobkyni nárok na vyššiu sumu, než ktorú žalobkyňa žalovanej v skutočnosti zaplatila. Zaplatením súdom priznanej sumy vo výške 1 262,-eur tak na strane žalobkyne došlo k bezdôvodnému obohateniu vo výške 108,-eur. Žalovaná preto dovolaciemu súdu navrhla, aby rozsudok odvolacieho súdu, č. k. 10Co/174/2017-107 z 22. júna 2017, ako aj rozsudok súdu prvej inštancie, č. k. 5C/545/2015-57 z 9. marca 2016 zrušil a vec vrátil prvoinštančnému súdu na ďalšie konanie.

18. Žalobkyňa sa k dovolaniu žalovanej nevyjadřila.

19. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej tiež „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 C. s. p.) po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.), konajúca zamestnancom v súlade s ustanovením § 429 ods. 2 písm. b/ C. s. p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 veta pred bodkočiarkou C. s. p.) preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalovanej je potrebné odmietnuť, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné (§ 447 písm. c/ C. s. p.).

20. Podľa § 470 ods. 1 C. s. p., ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti (1. júla 2016).

21. V danom prípade bolo konanie o vydanie bezdôvodného obohatenia začaté pred 1. júlom 2016 (žaloba doručená prvoinštančnému súdu 19. decembra 2014 na č. I. 1 spisu) a aj rozhodnutie prvoinštančného súdu bolo vydané pred 1. júlom 2016 (9. marca 2016), a teda ešte podľa O. s. p. O časti žaloby žalobkyne o určenie, že poskytnutý úver je bezúročný a bez poplatkov, rozhodol súd prvej inštancie po 1. júli 2016 doplniacim rozsudkom dňa 20. februára 2017, následne, na odvolanie žalovanej rozhodol odvolací súd (potvrdzujúcim) rozsudkom dňa 22. júna 2017, a teda v oboch prípadoch už podľa C. s. p. Dovolanie žalovanej bolo podané tiež podľa C. s. p. Aj po zmene právnej úpravy dovolacieho konania, ktorú priniesol C. s. p. ako nový civilný procesný kódex v porovnaní s predchádzajúcou právnou úpravou v O. s. p., je však potrebné dovolanie naďalej považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie a ktorým možno napadnúť rozhodnutie odvolacieho súdu pri splnení zákonom stanovených predpokladov a podmienok. Z hľadiska posúdenia prípustnosti dovolania

je podstatné správne vymedzenie dovolacích dôvodov spôsobom upraveným v zákone (§§ 431 až 435 C. s. p.), a to v nadväznosti na konkrétne dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu. Pokiaľ nie sú splnené procesné podmienky dovolacieho konania, resp. predpoklady prípustnosti dovolania, nemožno dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu podrobiť prieskumu jeho vecnej správnosti v dovolacom konaní.

22. Podľa § 419 C. s. p. proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

23. Podľa § 420 C. s. p. dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak rozhodnutie trpí vadami zmätočnosti uvedenými v písmenách a/ až f/ citovaného ustanovenia.

24. Dovolanie prípustné podľa § 420 C. s. p. možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 C. s. p.). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 C. s. p.).

25. V danom prípade žalovaná napadla dovolaním rozsudok odvolacieho súdu vo veci samej a uplatnila dovolací dôvod v zmysle § 420 písm. f/ C. s. p. tvrdiac, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil jej osobe, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podľa názoru žalovanej sa súd prvej inštancie riadne nevysporiadal s jej argumentmi a žalobkyni priznal plnenie bez právneho dôvodu, ktoré pochybenie neodstránil ani súd odvolací.

26. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v ustanovení § 420 písm. f/ C. s. p., sú zásah súdu do práva na spravodlivý proces a nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia. Pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle § 420 C. s. p. nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že došlo k vade vymenovanej v tomto ustanovení; rozhodujúcim je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k dovolateľom vymedzenému dôvodu zmätočnosti skutočne došlo.

27. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Pod porušením práva na spravodlivý proces treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu, spočívajúci predovšetkým v

zjavnom porušení procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie procesných práv garantovaných Ústavou Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov a rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami.

28. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu vydaných do 30. júna 2016 tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to, ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu

jej procesných oprávnení a măriaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní. Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnú rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však konečné rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku.

Na tomto názore zotrúva najvyšší súd aj za účinnosti Civilného sporového poriadku.

29. K tvrdeniu žalovanej, že odvolací súd mal rozhodnutie súdu prvej inštalcie zrušiť, nakoľko sa tento riadne nevyšporiadal s jej argumentmi, dovolací súd zdôrazňuje,

že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia, správnosť právnych záverov, ku ktorým súd dospel, nie je právne relevantná, lebo prípadné nesprávne právne posúdenie veci prípustnosť dovolania nezakladá. Dovolací súd odkazuje aj na závery zjednocujúceho stanoviska, ktoré prijalo občianskoprávne kolégium Najvyššieho súdu Slovenskej republiky dňa 3. decembra 2015 pod R 2/2016, podľa ktorého: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“. Inými slovami, nedostatok odôvodnenia rozhodnutia (nepreskúmateľnosť) bol považovaný len za vlastnosť rozhodnutia súdu, ktorý zmätočnosť rozhodnutia nezakladá (obdobne tiež rozhodnutia Ústavného súdu SR, sp. zn. I. ÚS 364/2015, II. ÚS 184/2015, III. ÚS 288/2015

a I. ÚS 547/2016). Zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa podstaty a zmyslu tohto stanoviska nedotkli, preto ho treba považovať aj naďalej za aktuálne.

30. V predmetnej veci súd prvej inštalcie poukázaním na príslušné zákonné ustanovenia odôvodnil svoje rozhodnutie o priznaní nároku žalobkyni, a teda o uložení povinnosti žalovanej z titulu bezdôvodného obohatenia, vychádzajúc z absolútnej neplatnosti namietaných spotrebiteľských zmlúv č. 602300347 a č. 602300366 podľa § 39 OZ, ktoré prvoinštalčný súd skúmal v rámci prejudiciality. Následne odvolací súd, stotožniac sa s rozhodnutím prvoinštalčného súdu, zodpovedajúcim spôsobom reagoval na odvolacie námietky žalovanej (správne zdôrazniac, že nie je oprávnený preskúmať námietky k takým otázkam, ktoré súd prvej inštalcie ani neriešil). Prijaté právne závery oboch súdov

sú primerane odôvodnené spôsobom zodpovedajúcim § 220 ods. 2 C. s. p. V tejto súvislosti dovolací súd zdôrazňuje, že obsah jednotlivých rozhodnutí, vydaných v rámci jedného konania, nemožno posudzovať izolovane, nakoľko prvoinštalčné a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (napr. rozhodnutia Ústavného súdu SR, sp. zn.

II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08). Za procesnú vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa (viď napr. I. ÚS 673/2014, II. ÚS 27/2008, III. ÚS 167/2013).

31. Dovolací súd zároveň upozorňuje, že v dovolacom konaní nie sú prípustné novoty, čo znamená, že v dovolaní vzhľadom na jeho povahu mimoriadneho opravného prostriedku nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany (okrem skutočností na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C. s. p.). V predmetnom prípade to znamená, že na

dôvody uvádzané v dovolaní, neuplatnené v predchádzajúcom konaní, dovolací súd neprihliada.

32. K časti dovolania žalovanej, v ktorej tvrdí, že „procesným postupom“ došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces tým, že súdy priznali žalobkyni plnenie bez právneho dôvodu, dovolací súd zdôrazňuje, že z hľadiska obsahového (§ 124 ods. 1 C. s. p.) žalovaná nenamieta procesné chyby a nesprávnosti v procese prejednávania sporu (v procedúre jeho vedenia) zo strany prvoinštančného a odvolacieho súdu, ale celkom zreteľne tvrdí a namieta, že sú nesprávne právne závery týchto súdov a že ich rozhodnutia spočívajú na nesprávnom právnom posúdení sporu.

33. Najvyšší súd už podľa predchádzajúcej úpravy dospel k záveru, že realizácia procesných oprávnení sa účastníkovi neznemožňuje právnym posúdením veci (R 54/2012) a podľa právneho názoru najvyššieho súdu ani po 1. júli 2016 nie je žiadny dôvod pre odklon od vyššie uvedeného chápania dopadu nesprávneho právneho posúdenia veci (nesprávneho vyriešenia niektorej právnej otázky súdom) na možnosť niektorej strany civilného sporového konania uskutočňovať jej patriace procesné oprávnenia. Na tom, že nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ C. s. p., zotrval aj aktuálny judikát R 24/2017.

34. Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti, keďže z obsahu spisu nevyplýva, že by sa odvolací súd v prejednávanej veci (ani súd prvej inštancie) dopustil porušenia procesných oprávnení žalovanej, dospel dovolací súd k záveru, že v konaní pred odvolacím súdom ani súdom prvej inštancie, k dovolateľkou namietanej vade zmätočnosti uvedenej v § 420 písm. f/ C. s. p. nedošlo, z dôvodu ktorého dovolanie žalovanej ako neprípustné podľa § 447 písm. c/ C. s. p. odmietol.

35. So zreteľom na odmietnutie dovolania pre jeho neprípustnosť, nezaoberal sa dovolací súd otázkou vecnej správnosti napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu.

36. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá C. s. p.). O výške náhrady trov konania žalobkyne rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 C. s. p.).

37. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.